

Sao Hàng Cây Rừng Rưng

Thường, buổi sáng thấy vui mà chiều thì buồn bã?
Buổi sáng đứng ngắm hoa, chiều lang thang ngó lá...
Mỗi ngày quen không lạ, bình thường hóa vô thường?
Chuyện gì là văn chương? Chuyện gì là tâm sự?

Ai sống hoài để tỏ với ai chuyện tâm tình?
Ai đã sống làm thình, đời thiên kinh vạn quyển?
Ai là niềm lưu luyến? Ai là mây? Mây trôi?
Rất ít người khứ hồi...vì sông đều ra biển?

Chim én lượn hay liệng? Cảnh đó vui hay buồn?
Kìa, con bướm chập chờn, bướm liệng hay bướm lượn?
Nhìn đôi môi cong cớn của ai, ghét hay yêu?
Đố ai không nhìn theo bóng ai mình mới tiễn...

Nhiều khi tôi lười biếng, tìm một chút việc gì...
Thí dụ đọc Đường Thi thấy khác thơ Đường Luật
Thấy ai đó cam nhục...mà sống, chết anh hùng!
Dám nhiều lúc mình khùng nói chuyện trời, mây, gió...

Sáng, thường nhìn ra ngõ, thấy ngõ rực hoa vàng...
Thấy...không ai đi ngang, buồn bỗng dưng, có thể?
Nếu câu thơ như thế chắc cũng là câu thơ?
Vậy: Thơ Là Giấc Mơ? Giấc Mơ Hiện Một Thoáng...

...rồi nó thành lãng mạn?
...rồi nó thành văn chương?
...nâng từng chữ lên hôn, chữ đá vàng không thấy...

Ngày không gió động đậy sao hàng cây rừng rưng? Tôi nghe lòng băng khuâng nhớ bài ca dao cũ: "Chữ Thọ Đường chôn dưới đất, chữ Hiếu Cát trên trang, chữ Tình mang không nổi, chữ Đá Vàng gió thổi không bay".

Ước chi được cầm tay của ai tôi nói nhĩ...Chữ Đá Vàng em ạ, tình mình gió không bay!

Trần Vấn Lệ